Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 9. Den 1. Juni 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

Om Apostater,

eller saadanne, som fornegter Troen.
(Oversat).

Herren har erklæret, at han vil have et prøvet Folk til at tjene sig, til at være hans Folk i Besynderlighed, til at udføre hans fuldkomne Love og retfærdige Regjering paa Jorden, og til at udvise hans Priis iblandt Menneskens Børn. Og han prøver sit Folks Tro paa mange forskjellige Maader; sommetider ved Forfølgelse af Verden, og sommetider ved svære Lidelser, Tab og Modgang; men den værste Prøvelse er, at have Hjertet aabnet ved disse, som har været forbundne til os, formedelst Broderskabets hellige Baand, med hvem vi har fortroligen raadført os og gaaet tilsammen til Guds Huus.

"Vel er det fornødent at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske, ved hvilket de kommer." (Matt. 18. 7). Det vilde være bedre for et Menneske, at der blev hængt en Møllesteen om dets Hals, og det blev kastet i Havet, end at forarge de ydmyge og angergivne Hjerter, som sætter deres Lid til den Herre Gud. Ikkedesmindre vil mange ikke give Agt paa denne Advarsel, men spenderer alle deres Kræfter til at bringe Tort og Trængsel over Herrens udvalgte Folk.

Men det er nødvendigt, at Guds Folk skal prøves og plages paa alle mulige Maader, paa det at deres ægte Værd maa blive aabenbaret for alles Øine. Gud giver ingen Løn uden den er fortjent. Naar Throner, Fyrstendømmer, Magt, Herredømme, Kroner og et evigt Liv gives Nogen, hvem mon det vil blive? Vil det blive saadanne, som aldrig har gjort sig værdig? Nei. Det vil blive dem, som har gjort sig meget værdig. Dem, der lig deres guddommelige Forløser, ere blevne gjorte til en aabenbar Spot for Gud, for Englene, for Menneskene og for Djevlene; og som har taalmodeligen liidt Synderes Modsigelser (Heb. 12. 3), og har bevaret deres Ærlighed under alle Omstændigheder. Ja, den uforgængelige Løn af glorrig Udødelighed og af celestial Ære vil alene blive tildeelt de Værdige. Retfærdighedens Kroner vil alene blive givet dem, som har renset sig af en forvendt og fordærvet Slægts Ureenligheder og tappre stridt Troens gode Strid.

Den Herre Jesus Christus, den reneste af Alle, og den aldeles ønskelige, blev ophøiet, æret og kronet efter denne selvsamme Grundsætning. "Du elskede Retfærdighed og hadede Uret; derfor har Gud, Din Gud, salvet Dig med Glædens Olie, fremfor Dine Medbrødre." (Heb. 1. 9). "Vi see hen til Troens Begynder og Fuldkommer Jesum, hvilken, istedetfor den Glæde han havde for sig, leed taalmodeligen Korset, idet han foragtede Forhaanelsen, og sidder nu ved høire Side af Guds Throne." (E.

12. 2). "Lammet, som er slagtet, er værdigt at annamme Magt og Rigdom og Viisdom og Styrke og Priis og Ære og Velsignelse!" (Aab. 5. 12).

Jesus blev fristet og prøvet i alle Punkter ligesom vi, men uden Synd. Lucifer, den Ærkeapostat, prøvede sin Magt med Herren i hans svage Stunder, da han havde fastet fyrretyve Dage; men Frelserens elskelige Characteer blev ikke plettet med Fornegtelse. Een af hans tolv Apostler, som havde havt Deel i hans Raad og Underviisning, og følgeligen vidste mere om Jesu virkelige Characteer og hvad der hører til Guds Rige end Nogen udenfor Disciplenes Kreds, — nemlig Judas Iskariotes, havde den skamløse Frækhed at forraade Herlighedens Herre til hans Fiender ved et Kys. Hvor igjennemtrængende skarpt har dog ikke dette maatte været for Jesu rene og ømme Hjerte. Men Jesus var trofast og han erholdt Kronen, medens Forræderen erholdt tredive Sølvstykker, — Betalingen for uskyldigt Blod.

Nu i vore Dage, da Herren har gjenoprettet Evangeliets sande Grundsætninger, tilkommer det de Hellige at prøves formedelst Frafalds Følger og Indflydelse. Verden kiender ikke de Hellige nok til at prøve dem ret strengt. Der behøves dem, som er nøie kjendt med vor Vandel, vore Tanker og vore Hensigter, — der behøves dem, som er vel bekjendt med vor egentlige Characteer, til at føre Verden an til den afgjørende Strid. De, der har været i vor Midte, og kjender de Helliges Politik, Præstedømmets Magt og det rene Evangeliums sande Aand og Kraft, — disse Mennesker, naar de overgaaer til Djevelens Parti, er dem, der opblæser Forfølgelsens Ild til den allerstærkeste Hede, og slaaer det sidste og afgjørende Slag til vor Troes Prøvelse.

Men, skal vi svigte i Prøvelsens Stund, fordi de Frafaldne raser og fnyser? Skal vi give slip paa Saligheden, fordi Mennesker aabenbarer deres egne sorte Hjerters smudsige Indhold, beskylder os dermed, og opvækker Forfølgelse, fordi vi ikke vil bekjende? Nei, visselig ikke. De gode Faar kjender den gode Hyrdes Røst, og ham vil de følge, og holde sig tættere sammen i den sande Sti. Men en Fremmeds Røst kjender de ikke, og de vil ikke følge ham, men fly fra ham. Endskjøndt Mennesker, som har Kundskab om vore Motivers og Hensigters Renhed og Uskyldighed, vore Grundsætningers Ægthed og vort Kalds Magt og Kraft, forvender og fordreier disse Ting, i den Hensigt at gjøre Ondt imod os, veed vi dog og har erfaret, at Herren gjør Menneskens Vrede til sin Priis, og det Overblevne deraf binder han, saa at de Hellige lider ingen væsentlig Skade. Nei, (Ps. 76. 11) "denne vor Trængsel er stakket og let, og skaffer os en over al Maade stor, evig Vægt af Herlighed." (2 Cor. 4. 17). Sandhed, Renhed og Dyd vil, lig de tre jødiske Mænd, udholde Ilden, om den end er syv Gange hedere end sædvanlig, og de vil tilsidst komme ud med alle deres Tilhængere, og der vil end ikke være Lugt af Ilden ved deres Klæder. (Dan. 3). Tiden vil komme, naar de Helliges Retfærdighed vil skinne med en saare stor Glands, og Bagtalelse og falske Beskyldninger vige for den, som Morgentaagen for den opgaaende Sol. Da vil Verden erkjende Herrens Folk for det de er, og bøie Knæ for Jehovas uransagelige Viisdom og ubøielige Retfærdighed.

"Men, i et stort Huus er ei alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Leer; og nogle til Ære og andre til Vanære. Dersom da Nogen holder sig reen fra disse, han skal vorde et Kar til Ære, helliget og Huusbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning." (2 Tim. 2. 20, 21). Disse, som falder fra, ere Kar til Vanære; de vil opfylde deres Skabelses Maal. De skal blive forbandede med den svareste af alle Forbandelser, siger Herren. Det

Bedste der kan siges om dem er, at de ere Løgnere; de vidner først, at vi er Herrens Folk, og derefter at vi er det ikke. Og alle Løgnere skal faae deres Deel i det Sted, hvor Ormen ikke døer og Ilden ikke slukkes. O, I den Allerhøiestes Hellige, renser Eder derfor fra de Frafaldnes Aand og Felledsskab, saa skal I blive til Æres-Kar, helligede og skikkede til Eders himmelske Husbonds Nytte, og fuldkommelig beredte til al god Gjerning.

En Advarsel imod de falske Propheter.

Af Johan P. Lorentzen.

(Fortsat fra Pag. 55).

Jeg skal nu i Korthed berøre de Puncter, der i vort Land støder saa mange for Hovedet, og begynde med Daaben.

Den lutherskcatholske Kirke har, ligesom alle Pædobaptisterne, forkastet Evangeliets Lærdomme om Daaben, og har i deres Sted indført pavelige Grundsætninger. Daaben (Baptismos) bliver af meer end atten græske Skribenter beviist at betyde Nedsænkning, Neddyppelse under Vandet, og dette er overeensstemmende med det Nye Testamentes Lærdomme i den apostoliske Tidsalder.

Barnedaaben opkom først i det andet Aarhundrede efter Christi Fødsel, og blev indskrænket til det vestlige Asien, det østlige Europa og Afrika. Senere i Slutningen af det andet og Begyndelsen af det tredie Aarhundrede begyndte de Christne i det vestlige Europa at indføre Barnebestænkelse istedetfor Daab, som efter Kirkefædrenes Vidnesbyrd først blev almindelig i det syvende Aarhundrede. Enhver, som ret opfatter det Nye Testamentes Lærdomme, vil forstaae Apostelen Paulus, naar han ligner Daaben ved en Begravelse, og tillige ved en Opstandelse, som sees i Rom. 6. 4. og Col. 2. 12. Daaben skal skee i Vandet og derfor døbte Døberen Johannes i Jordans Flod; Floden var paa det Sted, hvor Johannes døbte, imellem 60 a 80 Fod bred, og Dybden fra 3 til 12 Fod; derfor staaer der hos Joh. 3. 23, at Johannes døbte i Ænon, nær ved Salim, fordi der var (hudata polla) meget Vand, og de, der lod sig døbe, kom derhen. At baade Døberen og den, som døbtes, begge har staaet i Vandet, bevidnes flere Steder i Skriften, see Ap. G. 8. 38, og den græskcatholske Kirke har fra de allerførste Tider lige til nærværende Dag holdt fast paa Neddyppelse; og dette er et Vidnesbyrd mod hele den romerskcatholske Kirke. Hvis Luther havde fulgt sin egen Anskuelse om Daaben, havde han indført Neddyppelse. Han siger: "Jeg kunde ønske, at vi kunde udføre Daaben saa fuldkommen, at den blev et Symbol paa Død og Begravelse. Jeg tænker, at det ikke alene vilde være nødvendigt, men ogsaa skjønt, at have et fuldkomment Tegn, saaledes som det udentvivl var indført af Christus og hans Apostler. Den anden Betingelse for Daaben er Troen, som er kundgjort hos Matth. 3. 6 og Marc. 16. 16 og flere andre Steder. Ingen under det Nye Testamentes Husholdning er bleven døbt, end ikke een, uden at bekjende sine Synder og forpligte sig til at blive en Christi Efterfølger. Derfor kan Apostelen Peter kalde Daaben en god Samvittigheds-Pagt med Gud, som er tilveiebragt formedelst Jesu Christi Opstandelse. Saaledes fordrede Herrens Apostler fordum, at de, der omvendte sig og troede deres Vidnesbyrd om Frelseren og Forløsningen, skulde døbes til Syndsforladelse, og paa denne

Maade og efter denne Orden bleve kun voxne Personer, der havde opnaaet Myndighedsalderen, indlemmede formedelst Daaben i Christi Kirke. For at kunne annamme Daaben hører altsaa først at troe, og Troen kommer af at høre Evangeliet, altsaa ikke af Daaben, som mange paaberaabe sig. Troen er fremdeles en Bestandighed i det, som man haaber, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees. Dernæst kommer den anden store Fordring, som er Troens offentlige Bekjendelse og Daabens hjertelige Begjæring; og tilvisse, Gud fordrer Daaben af Mennesket som en Betingelse for Syndsforladelse, og som en høitidelig Pagt, i hvilken han indtræder i Guds Rige og Christi Kirke. I hele det Nye Testamente er intet Beviis for at umyndige Børn er bleven døbt, og derfor have mange af den lærde Classe gjort os det Spørgsmaal: om det da var forbudt i den hellige Skrift, at døbe smaae Børn? Jeg vil spørge disse: er de øvrige af den catholske Kirkes Urimeligheder med Bestemthed forbudte i den hellige Skrift? Men, dersom Pædobaptisterne vilde spørge om Barnedaaben var imod Bibelens Lærdom, kan vi svare Ja, thi Barnedaaben er en Modsætning til Evangeliet, og Alt, hvad der er mod Evangeliet, er Synd, og Synden er Lovens Overtædelse; derfor er Barnedaaben et Foster af menneskelig Viisdom og Trædskhed til Forførelsens Kunstgreb, og et saadant Spil kan hverken gavne Smaae eller Store, langt mindre gjøre dem til Christi Lemmer, eller Guds Børn, eller Arvinger til Guds Rige; thi en saadan frelsende Forandring kan alene virkes af den Hellig-Aand. Alligevel ere vi ikke i Tvivl, naar vore Børn døe, endskjøndt vi kan græde ved deres Bortgang; thi vi troer, at alle umyndige Børn, som døer, ere iblandt Herrens udvalgte og forløste Sjæle, og at vi, dersom vi gjøre os værdige til at gaae frem for Guds og Menneskenes Aasyn i Retfærdighed og i Hellighed, og bevare Tro, Reenhed og Kjerlighed i vore Hjerter, vil blive forenet igjen med vore Børn i den første Opstandelse. Hvilket velsignet og opmuntrende Haab for Forældre, der har overgivet deres Børns Aand til Gud og deres Støv til Jorden, at blive velsignet af den albarmhjertige og alkjerlige Fader i denne herlige Gjenforening. —

Da den Herre Jesus Christus, ved sin frivillige Lidelse og Død, hengav sig selv for at gjenløse Menneskene, ja alle Mennesker, fra Arvesynden, saa ere de smaae Børn i en uskyldig Tilstand; og Frelseren har sagt, at Guds Rige tilhører dem, og Menneskene behøver ikke at paatvinge smaae Børn hverken Daab eller Bestænkelse, eller paalyve dem Troen eller den Hellig-Aand; thi denne ødelæggende Vederstyggelighed har nedbrudt Zions Mure og fortrængt Guds Kirke fra Jorderige, indtil nu Tidens Fylde og Vederqvægelsens Tider er kommet fra Herrens Aasyn. Derfor troe, lære og practisere vi, at smaae umyndige Børn bør, som Frelseren har lært og practiseret, velsignes under Haandspaalæggelse af Guds Tienere, saaledes som det er viist i Matt. 19, 13—15, Marc. 10. 13—16 og Luc. 18. 15—17.

Til Slutning henviser jeg til den Herre Jesum Christum, der kom til Johannes i Ørken, for at blive døbt til Syndsforladelse; thi han bar den oprindelige Verdenssynd, som Johannes vidner i sit Evangelium 1 Cap. 29 V.; og Frelseren vidste, at Daaben i Vand var nødvendig til Syndsforladelse, og derfor underkastede han sig hans Faders Villie, og viste et Exempel, og ved denne hans Lydighed ere mange blevne retfærdige, ligesom ved Adams Ulydighed mange ere blevne Syndere. Rom. 5. 19. Og efterat Frelseren var døbt og han var opstaaet af Vandet og han annammede Velsignelsen, den Hellig-Aand kom ned fra Himlen og forblev over ham, som Johannes skriver i Joh. 1. 32.

(Fortsættes).

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 128).

Men der er en anden Propheti af Paulus, som vel fortjener vor Opmærksomhed, som Billede af Tiden, hvori vi lever; det findes i de fem første Vers i 3 Cap. af 2 Tim. "Men viid dette, at i de sidste Dage skal vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkjærlige og pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjerlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst end de elske Gud, som har Gudsfrygtigheds Skin, men fornegter dens Kraft; fly ogsaa disse. Af det sidste Vers af dette Skriftsted lære vi til vor Forbauselse, at denne Summa af forfærdelig Ugudelighed indbefatter ene og alene Religionsbekjendere; det er, det vil være de (saakaldte) Christnes Charakteer i de sidste Dage. Forskrækkes ikke, kjære Læser, vi vil ikke give nogen Udlæggelse paa Hentydningen, uden bestemt at bevise hvert Ord; thi tænk selv, og Du vil indsee, at den, som ikke bekjender sig til Religion, har ikke noget Skin af Gudsfrygtighed, men at disse vanhellige Charakterer, som her tales om, har et gudfrygtigt Skin, men fornegter Guds Kraft. Men dersom Du tvivler om Pauli Vidnesbyrd angaaende dette Thema, see omkring Dig, og ransag selv. 'Af deres Frugter skulle I kjende dem." O, mit Hjerte lider svarlig, medens jeg skriver. Ak, er det kommet saa vidt; har Sandhedens Aand borttaget Vankundighedens Slør fra de sidste Dage, alene til at præsentere os Synet af et falden eller fordærvet Folk; en affalden Kirke, fuld af allehaande Vederstyggeligheder, ja, som endog foragter dem, som ere gode; medens de selv intet har tilbage uden et Skin af Gudsfrygtighed, fornegtende Guds Kraft; det er: de tilsidesætter den direkte Inspiration og de overnaturlige Aandsgaver, hvilke altid har været nødvendige til at opretholde Christi Kirke? Var det herfor alene, at den Hellig-Aand lod hellige Mænd skue de tilkommende Tiders Begivenheder, saa at de kunde see de sidste Dages sig alt nærmende store Velsignelser? O, I Propheter og Apostler, I Oldtidens hellige Mænd, hvad vilde I have udrettet, dersom I skulde standse her; dersom Eders prophetiske Syn ikkun naaede nedad Tidens Strøm, til nærværende Aar? Ak! I har fyldt os med Sorg og Fortvivlelse: Jøderne har I efterladt omvankende i Sorg og Mørkhed, fjernet fra alt, som er dem kjerest paa Jorden; deres Land er Ødelæggelse, deres Stad og Tempel Ruiner, og de foruden Kundskab om den sande Messias. Hedningene (de Christne) ere, efter Deelagtigheden i det tamme Olietræes Rod og Fedme faldne, efter det samme vantro Exempel, og ere uden Frugt, døde, oprykkede med Rødderne, og har intet uden et Skin af Gudfrygtighed; medens de Kræfter, der udgjorde den gamle Kirkes Charakteer, er bortflyet fra iblandt Menneskene. Er dette Enden paa alt Eders Arbeide? Var det derfor I ransagede, trællede, blødte og døde? Jeg vil tie og vente Gjensvar; dersom I end have et Trøstens Ord i Behold, angaaende det Tilkommende, siig os det hurtigt, at ikke vore Sjæle skulle henføres i Sorgens og Fortvivlelsens mørke Dal.

(Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

Anden Forelæsning. — Anden Afdeling.

(Fortsat fra Pag. 124).

---

37. For det Første, Adam var 130 Aar gammel, da Seth blev født. 1 Mos. 5. 3. Og Adams Dage, efter at han havde avlet Seth, var 800 Aar, hvilket gjør ham 930 Aar gammel, da han døde. 1 Mos. 5. 4, 5. Seth var 105, da Enos blev født (Vers 6); Enos var 90, da Kenan blev født (Vers 9); Kenan var 70, da Mahalalel blev født (Vers 12); Mahalelel var 65 da Jared blev født (Vers 15); Jared var 162, da Enok blev født (Vers 18); Enok var 65, da Methusalah blev født (Vers 21); Methusalah var 187, da Lamek blev født (Vers 25); Lamek var 182, da Noa blev født (Vers 28).

38. Af denne Beretning fremlyser det, at Lamek, den 9de fra Adam, og Noas Fader, var 56 Aar gammel, da Adam døde; Methusalah 243; Enok 308; Jared 470; Mahalalel 535; Kenan 605; Enos 695; og Seth 800.

39. Saa at Lamek, Noas Fader, Methusalah, Enok, Jared, Mahalalel, Kenan, Enos, Seth, og Adam, var alle ilive paa den samme Tid, og, uden Modsigelse, alle prædikede om Retfærdighed.

40. Moses underretter os endvidere om, at Seth levede efter at han avlede Enos 807 Aar, og var 912 Aar gammel, da han døde. 1 Mos. V. 7, 8. Og Enos levede efterat han avlede Kenan 815 Aar, gjørende ham 905 Aar gammel, da han døde (Vers 10, 11). Og Kenan levede efter at han avlede Mehalalel 840 Aar, gjørende ham 910 Aar gammel ved hans Død (Vers 13, 14). Og Mahalalel levede efter at han avlede Jared 880 Aar, gjørende ham 895 Aar gammel, da han døde (Vers 16, 17). Og Jared levede efter at han avlede Enok 800 Aar, gjørende ham 962 Aar gammel ved hans Død (Vers 19, 20). Og Enok vandrede med Gud, efter at han avlede Methusalah, 300 Aar, gjørende ham 365 Aar gammel da han blev forvandlet (Vers 22, 23). Og Methusalah levede efterat han avlede Lamek 782 Aar, gjørende ham 969 Aar gammel, da han døde (Vers 26, 27). Lamek levede efter at han avlede Noa 595 Aar, gjørende ham 777 Aar gammel, da han døde (Vers 30, 31).

41. Overeensstemmende med denne Fortælling, døde Adam i Verdens 930te Aar; Enok blev forvandlet i det 987de; Seth døde i det 1042de; Enos i det 1140de; Kenan i det 1235te; Mehalalel i det 1290de; Jared i det 1422de, Lamek i det 1651de, og Methusalah i det 1656de, der var det samme Aar, i hvilket Syndfloden kom.

42. Saa at Noa var 84 Aar gammel, da Enos døde, 176, da Kenan døde, 234, da Mahalalel døde, 366, da Jared døde, 595, da Lamek døde, og 600, da Methusalah døde.

43. Vi kan see af dette, at Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Methusalah, Lamek, og Noa alle levede paa Jorden paa samme Tid; og at Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Methusalah, og Lamek havde alle Bekjendtskab med baade Adam og Noa.

44. Af det Foregaaende er det let at see, ikke alene hvorledes Kundskaben om Gud kom ind i Verden, men paa hvad Princip den var bevaret; at, fra den Tid den først blev meddeelt, den blev vedligeholdt i retfærdige Mænds Gemytter, som underviste ikke alene deres egne Efterkommere, men Verden; saa at der ikke behøvedes nogen ny Aabenbaring til Mennesket, efter Adams Skabelse til Noa, for at give Menneskene den første Idee eller Begreb om en Guds

Tilværelse, og ikke allene om en Gud, men om den sande og levende Gud.

45. Da vi nu har afridset Verdens Tidsregning fra Adam til Noa, vil vi nu afridse den fra Noa til Abraham. Noa var 502 Aar gammel, da Sem blev født; 98 Aar derefter kom Floden, nemlig det 600de Aar af Noas Alder. Og Moses fortæller os, at Noa levede efter Floden i 350 Aar, saa at han var 950 Aar gammel, da han døde. 1 Mos. 9. 28, 29.

46. Sem var 100 Aar gammel, da Arphхарad blev født. (1 Mos. 11. 10.) Arpharad var 35, da Salah blev født (11. 12); Salah var 30, da Eber blev født (11. 14); Eber var 34, da Peleg blev født, i hvis Dage Jorden blev deelt (11. 16); Peleg var 30, da Reu blev født (11. 18); Reu var 32, da Serug blev født (11. 20); Serug var 30, da Nachor blev født (11. 22); Nachor var 29, da Thara blev født (11. 24); Thara var 70, da Haran og Abraham bleve fødte (11 26).

47. Der er nogen Vanskelighed ved den ved Moses givne Beretning om Abrahams Fødsel. Nogle har antaget, at Abraham ikke blev født forend Thara var 130 Aar gammel. Denne Slutning er dragen fra en Uovereensstemmelse i Skrifter, som for Dieblikket ikke staaer til vor Raadighed. Ei heller er det en Sag af nogen Vigtighed for os, om Abraham blev født da Thara var 70 eller 130 Aar gammel. Men for at der ikke skal være nogen Tvivl hos Nogen, med Hensyn til den Gjenstand, der ligger umiddelbart for os, saa vil vi, idet vi fremstille nærværende Tidsregning, datere Abrahams Fødsel fra sidstnævnte Periode, der er: da Thara var 130 Aar gammel. Det fremlyser af denne Fortælling, at det var 352 Aar fra Floden til Abrahams Fødsel.

48. Moses underretter os om, at Sem levede efterat han havde avlet Arpharad, 500 Aar (1 Mos. 11. 11); dette føiet til 100 Aar, som var hans Alder, da Arpharad blev født, gjør ham 600 Aar gammel, da han døde. Arpharad levede efter at han avlede Salah 403 Aar (11. 13); dette føiet til 35 Aar, som var hans Alder, da Salah blev født, gjør ham 438 Aar gammel, da han døde. Salah levede efter at han avlede Eber 403 Aar (11. 15); dette føiet til 30 Aar, som var hans Alder, da Eber blev født, gjør ham 433 Aar gammel, da han døde. Eber levede efter at han avlede Peleg 430 Aar (11. 17); dette føiet til 34 Aar, som var hans Alder, da Peleg blev født, gjør ham 464 Aar gammel. Peleg levede efter at han avlede Reu 209 Aar (11. 19); dette føiet til 30 Aar, som var hans Alder, da Reu blev født, gjør ham 239 Aar gammel, da han døde. Reu levede efter at han avlede Serug 207 Aar (11. 21); dette føiet til 32 Aar, som var hans Alder, da Serug blev født, gjør ham 239 Aar gammel, da han døde. Serug levede efter at han avlede Nachor 200 Aar (11. 23); dette føiet til 30 Aar, som var hans Alder, da Nachor blev født, gjør ham 230 Aar gammel, da han døde. Nachor levede efter at han avlede Thara 119 Aar (11. 25); dette føiet til 29 Aar, som var hans Alder, da Thara blev født, gjør ham 148 Aar gammel, da han døde. Thara var 130 Aar gammel, da Abraham blev født, og antages at have levet 75 Aar efter hans Fødsel, saa at han var 205 Aar gammel, da han døde.

49. Efter denne Beretning døde Peleg i Verdens 1996de Aar, Nachor i det 1997de, og Noa i det 2006te. Saa at Peleg, i hvis Dage Jorden blev deelt, og Nachor, Abrahams Farfader, begge døde før Noa — den første værende 239 Aar gammel, og den sidste 148; og hvem kan ikke indsee, at de maa have havt et langt og fortroligt Bekjendtskab med Noa?

50. Reu døde i Verdens 2026de Aar, Serug i det 2049de, Thara i det 2083de, Arpharad i det 2096de, Salah i det 2126de, Sem i det 2158de, Abraham i det 2183de,

og Eber i det 2187de, som var fire Aar efter Abrahams Død. Men Eber var den fjerde fra Noa.

51. Nachor, Abrahams Broder, var 58 Aar gammel, da Noa døde, Thara 128, Serug 187, Reu 219, Eber 283, Salah 313, Arpharad 344, og Sem 448.

52. Det fremlyser af denne Fortælling, at Nachor, Abrahams Broder, Thara, Nachor, Serug, Reu, Peleg, Eber, Salah, Arpharad, Sem og Noa alle levede paa Jorden paa samme Tid; og at Abraham var 18 Aar gammel, da Reu døde, 41, da Serug og hans Broder Nachor døde, 75, da Thara døde, 88, da Arpharad døde, 118, da Salah døde, 150, da Sem døde, og at Eber levede fire Aar efter Abrahams Død. Og at Sem, Arpharad, Salah, Eber, Reu, Serug, Thara, og Nachor, Abrahams Broder, og Abraham levede paa samme Tid. Og at Nachor, Abrahams Broder, Thara, Serug, Reu, Eber, Salah, Arpharad og Sem havde alle Bekjendtskab med baade Noa og Abraham.

53. Vi har nu kortelig beskrevet Verdens Tidsregning, overeensstemmende med den i vor nærværende Bibel givne Beretning, fra Noa til Abraham, og har klarlig stadfæstet, over al Modsigelse, at der var ingen Vanskelighed i at bevare Kundskaben om Gud i Verden fra Adams Skabelse, og den til hans umiddelbare Efterkommere givne Aabenbarelse, som vi har fremstillet i den første Deel af denne Forelæsning; saa at de Studerende i denne Klasse ikke behøver at have nogen Tvivl hos dem angaaende denne Gjenstand; thi de kan lettelig see, at det umulig kan have været anderledes, end at Kundskaben om Guds Tilværelse maa have vedblevet fra Fader til Søn, som et Sagn i det mindste; thi vi kan ikke antage, at nogen Kundskab om denne vigtige Kjendsgjerning kunde have eristeret hos nogen af de ovenomtalte Idivider, uden at de havde gjort den bekjendt for deres Afkom.

54. Vi har nu viist, hvorledes det var at den første Tanke nogensinde eristerede hos noget Individ, at der var saadant et Væsen, som en Gud, som dannede og opholdt alle Ting: at det var formedelst den Aabenbaring, som han først gjorde til vor Fader Adam, da han stod for hans Aasyn, og talte med ham Ansigt til Ansigt, paa hans Skabelses Tid.

55. Lad os her observere, at efter at nogen Deel af den menneskelige Familie er gjort bekjendt med det vigtige Faktum, at der er en Gud, som har skabt og opholder alle Ting, Udstrækningen af deres Kundskab med Hensyn til hans Charakteer og Herlighed, vil bero paa deres Flid og Trofasthed i at søge efter ham, indtil de, ligesom Enok, Jareds Broder, og Moses, skal opnaae Tro paa Gud og Kraft til at see ham Ansigt til Ansigt.

56. Vi har nu klarlig fremsat hvorledes det er, og hvordan det var, at Gud blev en Gjenstand for fornuftige Væseners Tro; og tillige, paa hvilken Grundvold det Vidnesbyrd var grundfæstet, som opvakte de gamle Helliges Undersøgelse og omhyggelige Ransagning for at søge efter og erholde Kundskab om Guds Herlighed; og vi har seet at det var menneskeligt Vidnesbyrd, og menneskeligt Vidnesbyrd alene, som først opvakte dem til denne Efterforskning. Der var den Troværdighed de tillagde deres Fædres Vidnesbyrd, dette Vidnesbyrd havende opvakt dem til at forske efter Kundskab om Gud.. Forskningen endte hyppigt, i Sandhed den endte altid, naar den var rigtig, med de herligste Opdagelser og evig Vished.

(Fortsættes).

Herrens Raadslutning.

"Den Herre Zebaoth har soret og sagt: hvad skal det gjelde, om det ikke er skeet, saasom jeg tænkte, og om det ikke skal bestaae, som jeg har raadslaget?" (Es. 14. 24).

"Thi den Herre Zebaoth har raadslaget det, og hvo vil gjøre det til Intet? og hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende den?" (27 V).

Naar Herren sender det evige Evangelium til et Folk eller en Slægt, da er det Folk eller den Slægt pligtig at antage det, og det er ligemeget, hvem det sendes ved. Bliver det antaget, saa skaffer det Salighed; bliver det ikke antaget, paafører det Fordømmelse; andre Følger kan det umuligt have. Enten Menneskene tænker saa eller saa om det, bliver det dog en Livslugt til Livet eller en Dødslugt til Døden. De kan mishandle Guds Tienere og foragte deres Sendelse eller ære Budskabet og behandle Bærerne vel. De har Frihed til at annamme eller forkaste, adlyde eller ikke adlyde Evangeliet. Om det annammes og adlydes, følger der, uden Undtagelse, en hurtig Tilvært af Kundskab, Viisdom, Enighed, Magt og Lyksalighed. Om det forkastes, følger der, uden Undtagelse, Mørkhed, Forvirring, Uenighed, Kiv og Elendighed. Saa haandgribelige disse Facta end ere, er det alligevel ligesaa tydelig en Sandhed, at den største Deel af Menneskene, istedetfor at lytte til Guds Tjenere, betænke det Budskab de bringer, og overveie Beviserne, som de forelægger, virkelig forsømmer Hovedpunktet, og gjør et bedøvende Støi og stort Bulder angaaende de Mænds Characteer og Handlinger, som Gud har valgt, og saaledes adspreder og bortvender hverandres Opmærksomhed fra de Ting, der hører til Salighed, ved Tanken og Talen om hvad de indbilde sig at være Urimeligheder og hvad de formode at være Vederstyggeligheder.

I Almindelighed vælger Gud de bedste Mennesker, som kan findes i Verden, til at udføre sine Hensigter. Og dersom de Mænd, som Gud vælger, ikke staaer for Verdens Dom uden Revselse, hvorledes skal da disse, som ikke bekjender sig at være valgte af Gud, staae for Christi Domstol? Mon de ikke vil være opbrændte under Hans gjennemborende Blik, hvis rene Glorie er en fortærende Ild? Naar de grønne Træer ikke kan staae uskadt for Verdens uretfærdige Dom, hvorledes skal da de tørre kunne udstaae Guds retfærdige Dom?

Herren lader sommetider ugudelige Mennesker blive indsamlede ved Evangeliets Net og det hellige Præstedømme gives dem, at de maae have Leilighed til at udvise, hvad de egentlig er — til at udøve, hvad der er i dem, saa at de, naar deres Ugudeligheds Bæger er fuldt, kan blive udkastet af Guds Kirke, at det maa blive mere tydeligt aabenbaret, at de ere ikke af os.

Saalænge saadanne Mænd ikke udelukkes af Menigheden, eller Præstedømmet tages fra dem, er deres Tieneste gyldig, og vil blive vedkjendt i Himlen, og hvo, som ikke antager deres Budskab, vil blive skyldig til Fordømmelse.

Det er ligemeget, hvad de Jøder og Hedninger, som levede for 1800 Aar siden, tænkte eller sagde om Jesus Christus og hans Apostler — det er nu almindelig vedkjendt overalt i hele Christenheden, at de, som lyttede til, og adlød deres Lærdomme, bleve retfærdiggjorte for Gud, og at de, der forkastede deres Lærdomme, bleve fordømte for Gud.

Somme Mennesker, som ikke kan finde noget Bedre at bestille, taler meget Ondt om Joseph Smith. Nu, det er ikke Joseph Smiths Characteer man skulde spørge om. Men Spørgsmaalet er dette: Var Joseph Smith sendt af Gud, og prædikede

det evige Evangeliums sande Grundsætninger.?

Joseph Smith vidnede, at en Guds Engel viste sig for ham og aabenbarede ham Evangeliet i sin gamle Renhed og Kraft. Han prædikede Evangeliet for Menneskene, og lovede Alle, som vilde komme frem og adlyde det, at de skulde faae den Hellig-Aand og selv have Overbeviisning om, at de Grundsætninger, han lærte, vare sande. Mange Tusinder har adlydt den Lærdoms Form, som Joseph Smith anbefalede, og de har fundet ham at være en sand Guds Tjener og Prophet, for de har selv erholdt den Hellig-Aands Vidnesbyrd, hvorved de kan erklære, at de veed med Vished, uafhængig af Joseph Smiths eller nogen Andens Vidnesbyrd, at de har ikke antaget snildt udtænkte Fabler, men Guds den evige Sandhed. Og, i Besiddelse af denne Kundskab, kan de staae og smile ad disse Daarers Uformuenhed, som opløfter deres usle Hænder imod den store JEG-ERs evige Beslutning. Ja ydermere — de, der ere komne i Besiddelse af denne Kundskab, kan staae urokkelige i Sandhedens Færd, om endog de, der ere deres Fædre i Evangeliet, skulde falde fra og fornegte, hvad de eengang vidnede at være sandt, og søge med alle deres Evner at nedrive, hvad de eengang arbeidede paa at opbygge.

Her er et Factum. Joseph Smith indførte det evige Evangeliums rene Grundsætninger i denne Slægt, og enhver af de Sidste-Dages-Hellige, som er trofast, veed det, uden Andres Vidnesbyrd; thi han har prøvet det selv. Nu er det ligemeget, om virkeligen Smith var falden fra Troen, død som en Kjeltring og gaaet til Helvede, saa længe det er tydeligt, at denne Slægt vil være under Fordømmelse, dersom den ikke adlyder det Evangelium, som Gud har aabenbaret ved ham.

Her er et andet Factum. Brigham Young har reist og prædiket det samme Evangelium, som Joseph Smith og Jesus og Simon Petrus; og han prædiker det endnu, og Guds og Præstedømmets Kraft har hvilet over ham og er endnu hos ham, og mange Tusinde Sidste-Dages-Hellige, som og mange Sidste-Dags-Syndere, veed det, og kan vidne derom og gjør det. Og de, der adlyder Evangeliet, som Brigham Young anbefaler, vil vorde salig, og de, der ikke adlyder det, vil blive fordømt; og det er ikke til at undgaae. De saakaldte Christne kan forfølge, og deres ærede Avisskrivere og nidkjære Prædikere anstrænge deres Kræfter; men de kan ikke afkaste Ansvarets Byrde, som hviler paa dem, om de forkaster det Evangelium, som de Sidste-Dags-Hellige prædiker. Denne Slægt kan tænke, hvad den behager, og sige, hvad den vil; men Gud spøger ikke med Folket. Han har lagt Haand paa Værket. Han har aabenbaret det rene Evangelium. Han har beskikket de Sidste-Dags-Hellige til at prædike det i hele Verden, til et Vidnesbyrd, at Enden paa Tingenes nærværende Stilling er nær. Han har sagt, at de, der adlyder det Evangelium, skal blive salig, medens de, der ikke adlyder det, skal staae fordømte for ham.

Og nu, dersom Brigham Young og de Hellige i Utah falder fra det Guds Værk, og gaaer over til Djævelen, vil denne Slægt ingenlunde blive frigjort fra det Ansvar, som hviler paa dem, om de ikke adlyder Evangeliet, som Gud har skikket til Menneskene igjennem dem. Dette de sidste Dages Gjenoprettelsesværk kommer ikke an paa Menneskene eller paa Menneskers Villie. Gud har begyndt det. Han vil skride frem med det. Han vil fuldende det. Han har erklæret, at om disse Mænd, hvem han har kaldet, ikke ere trofaste, vil han rydde dem bort og kalde Andre til at gjøre Arbeidet.

Præsteskabets Pligt i disse Lande er, at prædike om Tro, Omvendelse, Daab og den Hellig-Aands Gave for Folket. Folkets Pligt i disse Lande er, at adlyde disse

Grundsætninger, da de ellers aldrig vil kunne leve, hvor Gud og Christus er. Enhver kan ret vel kjende sine Pligter. Ingen har nødig at bekymre sig om andre Folks Sager. Ingen har nødig at ængste sig angaaende de Hellige i Utah eller andensteds. Enhver være trofast for Gud, øve Retfærdighed, udvirke sin Salighed og advare sine Medmennesker, saa vil han altid have fuldt op at bestille.

Et Ordsprog.

"Siig mig, hvem Du omgaaes med, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er."

"Man kan ikke sanke Viindruer af Torne, eller Figen af Tidsler." En dydig og god Mand spenderer ikke sine ledige Timer blandt de Udydige og Ubillige. Han skjenker sin Opmærksomhed til hæderlige Foretagender — han anvender sine ledige Timer til at komme i Besiddelse af nyttige Kundskaber, berige og pryde sin Forstand, indtil den bliver ypperlig nok til at drage og samle under sin Indflydelse Tusinder, som hungrer og tørster efter Kundskab; og han vander dem med Duggen fra Himlen, og bespiser dem med himmelsk Brød. Han holder Nøglerne til Oplysningens og Ærens skjulte Adgange. Viisdoms Kilde vil udgyde sig rundeligen for ham. Han annammer ikke til at skinne alene, men til at udkaste sit Lys ligesom Solen, til Oplysning for mange, hvorved han vil gjøre sig berømt og udvide sin Herlighed. O! flittige og forstandige Mand! Hvo er Du, og hvad er Du? En Gud, som voxer og tiltager i Lys og Magt! „Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen." (Matt. 5. 48).

Og Qvinden — hvor finder man hende? eller hvor burde hun findes? Vandrende i de Ugudeliges Raad, eller staaende paa Synderens Vei, eller siddende i Spotterens Sæde? Nei! (Ps. 1. 1). Men med de Dydige og Gode. Har hun stræbt at gjøre sin Charakteer ypperlig og har vundet et godt Navn og Rygte, da søger hun Selskab med dem, der ligesom et Speil viser hende hendes eget Billede. Et uplettet Navn og Rygte er hendes Forsvar imod Misundelse og Bagtalelse, medens Goddædighed og Forstandighed er hendes Sikkerhed og hendes Æres Bolværk. Hun søger ikke Selskab, hvori hun stiller sit gode Navn og Rygte i Fare — hun skyer saadanne Steder, og søger at undgaae Alt, hvad der muligviis kunne give Anledning til Mistanke. Hun vil kunne staae med Frimodighed, som en Billedstøtte paa en Fod af sand Fortjeneste, og svinge Fuldkommenheds hvide Flag med Triumph over hendes Fjender, paaskrevet med Bogstaver af levende Lys, kantede med et beskedent Anstrøg af Blufærdigheds Rødme: „Udødelighed er den Krands, der omgiver min Isse."

Mand og Qvinde, saaledes forløste fra Verdens Mørke og Ufuldkommenheder, og opløftet til Lysenes høie Region, kan nyde en evig Forening, hvor Syndens Saar og Samvittighedens Nag ikke kan forstyrre deres Fred, og hvor Vildfarelses Skyer ei længer skal afbryde Haabets skjønne Udsigter, der frivilligen opkommer i deres Hierter. O, Mand og Qvinde! dette er Din Tilstand og Dine Kaar efter at dette Forkrænkelige har iført sig Uforkrænkelighed, og dette Dødelige Udødelighed. Kjære Læser, Evangeliet har Kraft til at bevirke dette for Dig, om Du vil lytte til dets Røst og adlyde den. Det har Kraft til at igjenløse alle Dine Venner og bringe dem

tilbage til Dig, enten de ere levende eller døde, — tilintetgjøre Døden og ham, som er Djævelen, tilligemed alle de sørgelige Følger af hans Fiendskab.

Efterretninger fra Deseret.

Vi have Efterretninger fra Store Saltsøe Dal af 21de Februar, og glæder os ved at erfare Guds Folks Fremgang i de kjære Dale iblandt de evige Høie. Allehaande nyttigt Arbeide gaaer rask fremad. Meer Land og meer Skov opdages, og nye Colonier anlægges. — Brødrene i Iron County, og ligeledes i Pauvan Valley, har havt Held med at fabrikere Søm. Herved bemærker Deseret News: "Det er bleven os fortalt, at der nu forfærdiges 40 Søm i en Minut, hvilket er 2400 i Timen eller 24,000 om Dagen (10 Timer). Hvad behøves det at føre Søm fra fremmede Lande, naar vi kan forfærdige dem saa hurtigt hjemme?"

Tiende-Forraads-Huset var for lidet, da der indkom 14,000 Skjepper Korn i Tiende, hvorfor det nu bliver udvidet og andre bygget i de andre Colonier.

Vinteren har været meget mild og behagelig, og Sundhed har hersket.

Vísselig, Herren er naadig mod Zion, og hans Folk beflitter sig paa at tjene ham, og at stadfæste hans Rige og Regjering, istedetfor Menneskenes. Ephraims Dale gjenlyder af Industriens mangestemmige Sang, og den Lov, Priis og Taksigelse, som daglig opsendes til den barmhjertige Fader af et Folk, der før var forfulgt og forhadt, men nu er (timeligen) forløst og ophøiet, opfylder Himmelens Hvælving, og gjør selv Atmosphæren i disse Israels Gjemmesteder hellig for Herren. O, I fattige og fortrængte Brødre og Søstre, og I rige ogsaa, brænder ikke Eders Hjerter af Guds gode Aand, som altid opfylder hans Børn med en Længsel efter at samles, og blive til et helligt og selvstændigt Folk? Længes I ikke efter at samles med Eders Søskende paa Zions Høider, hvor Syndere ikke kan boe? Ønsker I ikke gjerne at mødes med Israels Ældste paa Jordens Ypperliges hellige Hvilesteder, og der arve Jorden, og nyde en gavmild Skabers overflødige Velsignelser? Om I gjør, da lytter til Aandens Røst — Herrens Ord fra Zion:

"Der har aldrig manglet Midler i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til at udføre nogen Ting, som Gud vilde have gjort, om de Hellige, een og alle, havde været beredt til at gjøre det, der forlangtes af dem. Troer I det? Det er os ligemeget enten I troer det eller ikke; vi har gjort vor Pligt i at sige Eder Sandheden.

"Dersom de 50,000 Hellige, som nu ere i England, følte, som vi føler, da vilde de Alle kunne være hos os inden et Aars Forløb fra Datum. Ja! Der er Penge og Midler nok i Kirken til at udføre Alt, hvad Gud forlanger af sit Folk. Og hvad forlanger han? At de kommer hid, saasnart som de hører Budet. Men hvad tager de dem for, som har Midler? De tænker paa, hvorledes de skal beholde dem; og disse Ældste, som har Varetægt over Flokken, ere bange for at sige dem deres Pligt, og forsømmer at udtordne Guds den Almægtiges Ord til dem, at staae op og komme til Zion, af Frygt for at Nogen af de Rige skal fornegte Troen; men, dersom de kun vilde tænke to Gange, da vilde de vide, at netop dem, som de saaledes ere bange at skal falde, vil falde, ihvormeget der end bliver gjort for dem; og jo før, jo bedre; liig Mange, som vi kunne nævne; hvis Penge

og Hustru er deres Guder, og de kan ikke blive frelst; og jo hurtigere de ere ude af Menigheden, jo bedre; — det vil fri dem fra deres Hykleri, og Menigheden fra en Byrde, som den har ondt ved at bære.

„Men, om enhver Hellig i England lægger sine Midler til, under Bestyrelse af deres Præsidentskab, der vil ikke en Sjæl have nødig at bie et Aar; altsaa, Ansvaret til Forsamlingen hertil, hviler i en høi Grad paa de Rige, og fordi de ikke vil agte paa Raad, vil de blive ruinerede, og det uden Redning. Ligesaa med dem, der ere i Deseret; dersom de ikke vil aabne Pungen og hjælpe Fabrikanten, Haandværkeren o. s. v. til at frembringe det, som er fornødent, og maa nødvendigviis tilveiebringes hurtigt, til dette Folks (timelige) Salighed, de vil gaae ned i Afgrunden, og ingen Magt paa Jorden kan standse dem. De kan nok beholde deres Penge og Midler, men det vil være som en Rust, der vil fortære deres Indvolde; og de vil anraabe om Hjælp, liig — — Nogle have gjort, naar det er for sildig.

„Hvorfor? Fordi de har forsømt at give Agt paa Aandens Røst, og har ringeagtet den Allerhøiestes Tjenere. Forsætlig? Nei; men formedelst Ligegyldighed, Følesløshed og Tvivl om disse Ting forholder sig saaledes. Dette har været de Helliges Fordærv i enhver Tidsalder, i enhver Uddeling; men vi siger til alle Biskopper, og alle Ældste, og Alle, som præsiderer, og Alle, som besidder det hellige Præstedømme: Opløfter den advarende Røst; raab høit og spar ikke; om de Hellige ikke vil arbeide og hjælpe dem selv, da vil Gud ikke hjælpe dem, og de maa tage, hvad der følger paa, gaae nøgne og lide Sult og Kulde; men saadanne, som vil hjælpe dem selv og Andre, med deres bedste Evner, dem vil Gud hjælpe; og de skal lykkes, ligemeget hvad deres Beskjeftigelse og Beskikkelse er, naar den er nyttig til at opbygge Guds Rige og giøre hans Folk saligt."

Til de Hellige.

Høit elskede Brødre og Søstre!

Eftersom min yngre Broder, Eders Medtjener for Christi Skyld, som først indførte Evangeliet i disse nordlige Lande, har opfyldt sin Mission for nærværende Tid, og er af Kirkens øverste Præsidentskab hjemkaldt til de Helliges elskede Stad i Bjergenes Dal, og har begivet sig paa Veien did, førende sine Neg med sig, belæsset med de første Frugter af hans Mission, ledsaget af Eders varmeste Bønner og med Eders bedste Velsignelser paa sit Hoved som Stjerner i hans Krone, saa er ogsaa jeg, Eders Medtjener for Evangeliets Skyld, bleven sendt til at indtræde i hans Arbeide her; og da jeg er fremmed for Eders Skikke og Eders Sprog, saa har den Hellig-Aand i mig tilskyndet mig at skrive dette korte Epistel, idet jeg af mit ganske Hjerte ønsker Eder til Lykke med de nærværende glædelige Udsigter til en skjønnere Dag at oprinde for Eder, og til den Herlighed, som skal aabenbares i os efter vor Trængsel, om vi ikke svigter. Endskjøndt det bedrøver mig, at nogen af Eders egne Landsmænd kunne være sindet til at forfølge Eder for Eders Troes Skyld, eller fordi I prædiker Eders religiøse Anskuelser med Hensyn til den tilkommende og evige Tilstand, som er omtalt af Propheterne, og til hvilken vi alle haster, saa vide vi dog, at dette har altid været deres Lod, som ydmygeligen efterfulgte Lammet, og jeg troer, det vil blive ved at være det til Tidens Ende. Eders Sødskende i Amerika har havt deres fulde Andeel, hvori Pro-

pheters Blod har flydt og Martyrer ere faldne; men Døden selv er sød for dem, og deres Hvile er herlig, og vi sørge ikke for dem, som for de, hvis Død er bitter, og som har intet Haab om en glorrig Opstandelse med de Retfærdige.

Imidlertid glæder det mig at kunne forkynde Eder, at nu er vore Sødskende i Ro paa deres Arvelodder i Zion; Fred, Enighed og Lykke vedbliver at herske iblandt dem, og den Tid jeg forlod dem, den 24de Septbr., var en Tid, som længe vil huskes, en Forfriskningsdag fra Herren, og jeg tør sige, at de aldrig saae en lykkeligere Dag og maaskee aldrig vil see i dette Liv, end den, der nu gryer for dem. Ingensinde, siden denne Kirkes Oprettelse, har vore Udsigter til en lang og varig Fred og sikker Hvile paa vore Arvelodder, været bedre; og Arbeidet udenom vedbliver at „udbredes uhindret og at virke usvækket." Kundskaben om Mormons Bog og Evangeliets Lærdomme fremsat ved Propheten Joseph i hans Dag og af Jesus til Jøderne og Nephiterne, er ikke nu som før indskrænket til de forenede Stater og England alene, men har naaet Sydamerika, Frankrig, Italien, Schweitz, Tydskland og Skandinavien, og Lyden deraf er gaaet til de østerlandske Nationer, og der aabnes Adgang for Prædiken mod Nord saavelsom mod Syd. Visselig, Høsten er stor og Arbeiderne ere faa, og Markerne ere allerede hvide til Høsten; beder derfor Høstens Herre, at han vil opreise trofaste Arbeidere og udsende dem i Viingaarden, saadanne, som vil udstrække Seglen og høste og arbeide af alle Kræfter, medens det er Dag; at Hveden maa blive indsamlet i Laden, og de Retfærdige faae det evige Liv og vorde kronede med celestial Glorie, medens Klinten bindes i Knipper og deres Baand gjøres stærke, saa at intet Menneske kan løse dem, færdig, som Avner af en Lo om Sommeren, til Opbrændelsens Dag. For at give Eder nogen Idee om Nutidens Aand, vil jeg afskrive en Paragraf af Millennial Star, copieret efter een af de forenede Staters Aviser, kaldet Cincinnatti Atlas, hvilken læses, som følger: „Mormonismens Tiltagen er een af Nutidens mærkeligste Omstændigheder. Trods alle de Beskyldninger for Usædelighed og Misgjerninger, der udøses imod Hovedmændene, vedbliver de at gjøre Proselyter i hundredeviis, ja tusindviis, ikke alene i dette Land, men ogsaa i Europa, og Store Saltsøe Stad tiltager stærkt i Folkemængde og i Anseelse. Efter vor sidste Efterretning var der henved tre hundrede Familier i St. Louis beredte til at reise, og man regner, at i det mindste fem tusind Sjæle vil rette deres Fodtrin did i Løbet af dette Foraar og næste Sommer. Hvad skal man nu sige om dette Bedrageri? Hvad er der i Mormonismen, som opvækker, blender og forvilder?" — Saaledes seer I af vore Fienders egne Ord, at de, ikke tilfredsstillede ved at dræbe Propheten og Patriarken og uddrive os i Ørken, hvilken vi har bragt til at blomstre som en Rose, og endskjøndt de ikke kan faae noget sundt og kraftigt Argument udaf Skriften, stærk nok til at standse, hvad de endnu ere sindede til at kalde „Bedrageri," bliver ved at angribe vor Characteer og søge at berøve os vort gode Navn, som den kraftigste Maade at udføre deres Hensigt, og end i denne sidste og laveste Tilflugt bliver de skuffede og ere nødte til at erkjende, at Herrens Viisdom er større end Djævelens List, og at de vise og lærde Embedsmænds Viisdom og deres forstandige Mænds Forstand maa skjule sig, og deres Viisdom og Raad, ligesom Achitophels, altsammen bliver til Daarskab, og de selv beskæmmes, medens de, som ere forvildede i Aanden, ville kjende Forstand, og de, som murrede, ville tage ved Lærdom, de Sagtmodige faaer mere Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige. Vi har endnu ikke hørt fra de danske Hellige, siden de afseilede fra Liverpool d. 11. Marts;

med Skibet Kennebeck, der seilede d. 16. Jan., og Ellen Maria, som seilede d. 10. Febr., hvilke begge havde engelske Hellige ombord, ere lykkelig og vel ankomne til Nye Orleans; og Ezra T. Benson, een af de tolv Apostler, og som kom over Sletterne tilligemed mig sidste Efteraar, for at tage Opsyn over Emigrationen, skriver, at ti tusinde af de Hellige vil udvandre fra Kanesville i dette Foraar, hvilket vil blive den største Udvandring, der nogensinde er gaaet over Sletterne i eet Aar.

Med Hensyn til Emigrationen i Fremtiden fra dette Land, er jeg for nærværende Tid af den Formening, at vor bedste Plan vil være at handle tilsælleds med Præsidenten over de brittiske Lande, og saa meget som muligt rette os efter de Forskrifter og Raad, som det øverste Præsidentskab har givet dem. I Henseende til Tiden at afseile fra Liverpool, er dem raadet at tøve til Jan. eller senest Febr., saa at kunne naae Dalen samme Aar, og undgaae den ubehagelige Nødvendighed at overvintre paa Udkanten af Staterne, hvilket I vil blive nødte til at giøre, om I reiser herfra om Efteraaret, da det er umuligt for Emigranter at reise over Sletterne om Vinteren. Alligevel, dersom der skulde gives en god Leilighed for Eder til at seile lige fra denne eller en anden nordlig Havn til Nye Orleans, ligesaa sikkert og billigt, som over England, da vilde det maaskee være at foretrække. Jeg skal imidlertid vedblive at søge Kundskab desangaaende, saa meget som muligt, og vil jeg maaskee til Conferenze-Tiden kunne give nogen mere bestemt Underretning om denne Sag. Lad derfor de Hellige, som ønsker at reise, vedblive at berede sig med Midler; men husk paa, at I skulle ikke drage ud i Hast, ei heller med Flugt; men lad Alt skee med Viisdom og hav alle Ting beredte for Eder i Orden. De præsiderende Eldste bør forhøre sig, hvor mange Familier og Personer der er, som kan reise og raades dertil, i deres respective Menigheder, samt Beløbet af deres Midler o. s. v., saa at de kan indberette samme til Conferenzen, saa at der kan indgaaes Contract for dem Alle tilsammen. Alle Sødskende være meget sagtmodige, trofaste og varagtige i Bøn, og de Eldste og alle, som ere ordinerede og har paataget sig en Deel af Tjenesten, vedblive at opløfte deres advarende Røst og prædike Omvendelse for Folket, og for saa vidt de omvender sig, opbygge Menigheder, døbende dem til Syndsforladelse og bekræfte dem ved Haandpaalæggelse i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, ligesom de gamle Apostler gjorde. Roser Eder ikke af kraftige Gjerninger. Søg ikke efter Tegn og Under, for at faae Tro; thi Troen kommer ved at høre Ordet, og ikke ved Tegn; men Tegn følger dem, der troer; ikke efter Menneskers Villie, ei heller eftersom dem behager, men efter Guds Villie. Tragter efter Lærdom ved at læse, som og ved Tro, at I maa vorde kloge og dog fromme, at I maa nyde den opmuntrende Indflydelse af den Hellig-Aands levendegiørende Virkninger og veiledes af Trøsteren til al Sandhed, nærværende, forbigangen og tilkommende, og hvad som helst I taler, drevne af den Hellig-Aand, vil vinde Eders Venners Hjerter, omvende mange til Retfærdighed, og tjene til at opbygge Riget, og Eders Fiender selv vil ikke formaae at modsige eller modstaae Eders Ord. Eders Kjærlighed være overflødig til alle Mennesker, og især behandler dem med Ømhed, som kommer ofte iblandt Eder i Eders Forsamlinger og oprigtigen søger Sandheden og den rette Vei. Bed for dem i Eders Lønkammer, at I muligviis maatte blive Redskab til at frelse dem fra deres Synder, og helbrede deres knuste Hjerter, og glæde Eder med dem i vor Guds Rige, og see! hvor stor vil ikke Eders Glæde være med de Sjæle i de Velsignedes Boliger. Værer Love og Øvrigheder underdanig i alle Ting, og husk paa, at "om I opfylder Landets Lov, I behøver ikke at overtræde Guds

Lov." Og atter, det er skrevet: Du skal ikke tale ilde om Dit Folks Overster.

Vi har mange Ting, som vi ønsker at udfolde for Eder i beleilig Tid; men vi maa slutte for denne Gang af Mangel paa Rum, og vil vedblive at skrive fra Tid til Tid, efter Aandens Tilskyndelse.

Med Agtelse, Eders Broder i Christi Evangelium.

Willard Snow.

Poesie.

Den Tid, som var lovet, er nu kommet nær,
Da Sønnen, Jehovas, iblandt os vi seer.
Messias den store til Jord komme vil
Og rense'n igjen ved en luttrende Ild.

Chor.

O da vil vi frydes og gladeligen synge
For Seiren er vunden og Jesus er Konge,
Paa Jord at regjere med Enevoldsmagt,
Befrie den fra Ondt og opfylde sin Pagt.

Messias han kommer! O hør dog det Skrig,
Du adspredte Isra'l, det gjelder jo Dig;
Gaae ud fra hvert Folk, ja gaae ud, mens Du kan;
Kom hjem til Dit eget forjettede Land.
O da o. s. v.

See nu er Messias et længer et Lam,
At bløde og døe som en Synder med Skam;
Han er Judas Løve og kommer med Pragt,
At Zion regjere med Enevoldsmagt.
O da o. s. v.

Messias han kommer til Jorden! o hør;
Basunen den lyder, berede man bør;
Thi Babylon falder, ei meer at opstaae,
Og Jorden til Zion opgive hun maa.
O da o. s. v.

Messias han kommer! hver Helgen opstaaer;
Fra Graven de glade imod Hannem gaaer;
Hver Sjæl gjenforenet da fremkommer der;
Og Ansigt til Ansigt hverandre de seer.
O da o. s. v.

Messias han kommer! Vær vaagen og bed!
Og gaae ham imøde med Lamper bered;
Thi atter al Jorden velsigne han vil,
At Sygdom og Synd skal ei meer være til.
O da o. s. v.

Naar vi sige Viisdom, mene vi ikke Kundskab, men snarere Evne til at gjøre ret Brug af Kundskab. H.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.